

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ПО ПРАВИЛАТА

chitanka.info

Мончо отвори очи. И веднага грабна сценария, който вакуумната поща беше изсипала точно пред главата му. Отвори и зачете финала...

Уфффффф...

Мощната сутрешна въздишка. Черно на бяло там пишеше: „Мончо маха радостно за довиждане, сяда в луксозната лимузина и заминава за летището. Където го чака частният му самолет, а след два часа — плажовете на Акапулко“ ...

Хубава сцена... Ще я изиграе романтично — бавно, с достолепие, но едновременно да покаже мъжка сила — скок в автомобила, зареян поглед към минувачи и къщи, весела човешка усмивка, ведри очи...

Но нещо го накара да се завърти към Лилия. Или Мила... Отдавна беше — от снощи досега се забравя едно нежно име. Важното е, че щеше дълго да помни — може би чак до утре — страстните ѝ прегръдки и врящи устни...

— Защо плачеш? — запита я учуден, а после зърна нейния сценарий и смени тона на тъжната мъжка жалост. — Нещо не ти допада?

— Убиват ме — изхълца Лилия. Или Мила...

Мончо се изненада. Такова младо и красиво момиче да похарчат тъй бързо... Хм...

— Как така?

— Ето — и тя отвори сценария си на последната, трета страница. — Падам в асансьорната шахта...

Мончо бързо взе да преобръща страниците в своя сценарий. Доста бяха, та дадоха възможност на Лилия... Или Мила... Да поплаче свободно. Но наистина — още в началото и той проронва скъпа мъжка сълза, когато момичето излиза от апартамента му и пада в поставения от врага му капан...

Ха сега де...

А момичето все по-силно ревеше, даже не се сещаше да стане. Пък след час Мончо имаше — провери в сценария: да, точно след час и пет минути! — важна среща с Големия Крис. И с него се разбират заедно да заминат за Акапулко, където се укрива бандата на Сивия Тео...

— Съжалявам, скъпа — пророни той и стана от леглото. Отвори сценария и тръгна към банята. Там трябваше да му се обади Крис, да

се договорят, а после да отиде в бирхалето на 25-та улица и да се срещне с... Провери пак — да, със секретарката на мистър Дженкинс, някоя си Хилда...

Погледна с очакване Лилия... Момичето... Но тя се бавеше. Мончо я разбираше — никому не се иска да излезе от сценария. Обаче, правилата са си правила... А и той закъсняваше. Затова бързо влезе в банята, изми се щателно, кимна радостно, когато чу щракването на входната врата — разумът в Лилия или Мила е надделял, професионализмът е изблъскал другите чувства...

Тъкмо в тоя момент телефонът иззвъня. Крис. Бързо и стегнато се договориха — с частния му самолет излитат за Акапулко, Хилда ще му даде флашка с документи, оръжие ще получат в Мексико, ще го осигури сеньор Компрене...

А вратата пак щракна...

Мончо надникна и изненадан излезе в хола. Подпряла вратата, дишаща буреносно, красавицата го гледаше с огромните си очи на сърна...

— Страх ме е...

И Мончо се предаде. Тая неповторима нощ, тия очи, тия гърди...

— Остани в апартамента — каза той. — Аз ще измисля нещо...

Пред асансьора нямаше никого. Мончо зачака. Трябваше да се появи някоя жена, трябваше... Е, няма да е... Хубавицата, чието име не помни, но в сценария ще има малка поправка...

И жената се появи. Руса, синеоко, но доста старичка — може би приближаваше четиридесетте. Мончо ѝ отвори вратата, тя се загледа в него, кимна, автоматично стъпи напред... И гласът ѝ заглъхна нейде надолу по шахтата...

* * *

— Пак ли?! — възкликна единият от сценаристите. Другият вдигна рамене:

— Аз го очаквах. Напоследък започна да се взема на сериозно. И вече се изживява като единствен и неповторим...

Телефонът на масичката иззвъня. Първият взе слушалката...

— Да... Да... — после я подаде на втория. — Продуцентът е...

И разговорът на втория беше кратък. Никакви толерирания, никакви предупреждения. Животът си има правила. Та...

— Ясно, шефе — каза сценаристът и погледна към колегата си.
— Дай днешния сценарий. Ще поправяме в движение...

* * *

А в това време Хилда подаде на Мончо флашката. Той мълчеше, потъващ бавно и безвъзвратно в големите ѝ красиви очи, опитващ се да задържи погледа си върху огромния бюст и прекрасните крака едновременно...

Сетне отиде до лимузината, метна се юнашки в нея — скок, който би му донесъл златен медал на олимпиадата, но засега само възхитения поглед на Хилда...

След двайсетина минути беше на летището. Очакваше го малък, красив самолет. А вътре — удобни кресла, усмихната стюардеса с чаша уиски, с леко разкопчана униформа, подсказваща за извънредни наслади.

Самолетът се издигна. Мончо посегна към задната седалка, за да вземе куфарчето и нещо се приплъзна към пода на самолета. Наведе се. Сценария? Че защо му е? Вече го беше научил?

Отвори отново на финала...

„Към самолета скрито се промъква Едноокия Джим от бандата на Сивия Тео. Изважда от чантата си малък пакет и го залепва под лявото крило...“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.